

L'Odissea d'Ulisses

Un relat de: [Llorenç Garcia](#)

Ja fa moltes llunes que Ulisses deslligà el nus. Delegà en Eol la responsabilitat de controlar el timó i humilià l'estrella Polar a la categoria de llumí ornamental. Amb els membres deixats anar a lloure sobre la coberta, l'heroi es delectava panxa amunt ensumant una ansiejada llibertat rere haver sortejat un rosari d'epopeies. Un amorosit ventijol li acarona les galtes i li xiuxiuejava uns cants de sirena que l'abandonarien a una becaina amb regust d'ambrosia olímpica... Fins que un "crac" impenitent profanà aquella pau com a missatger de la rancúnia de Posidó, disposat a engolir-lo sense pietat al seu regne per a gaudi de Circe. Ulisses s'escolava irremisiblement per l'esclatxa de la coberta oberta pel trident de la deïtat dels oceans. L'aigua arribant-li al coll, semblava segellar la fatalitat d'un destí immisericordiós que volia empassar-se el protagonista de tantes proeses...

Però Ulisses despertà d'aquell malson tot just l'aigua de la banyera li assolí el coll. Destre com una nimfa aquàtica, s'afanyà a tancar l'aixeta. Mentre es desemboirava a força de bufegades encadenades, l'humil heroi tornà a una realitat en què ja reunia dos mesos d'hipoteca sense pagar, dues boques infantívoles per alimentar i tres anys de recerca infructuosa de treball. A Ulisses encara li restava una llarga odissea per travessar.